07/11/2018

“Κυριακάτικοι Αντίλαλοι” της 11ης Νοεμβρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Παροναξίας

«ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

11 Νοεμβρίου 2018

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή του Καλού Σαμαρείτη θεωρείται μια από τις σπουδαιότερες για την κατήχηση των πιστών. Η Εκκλησία μας, όπως και σε άλλες παραβολές, δίνει ιδιαίτερη προσοχή, αφού τα νοήματα τα οποία λαμβάνουμε είναι σπουδαία για την πνευματική μας ανάταση. Αφορμή για να ειπωθεί αυτή η παραβολή από τον Χριστό στάθηκε η σχολαστική απορία ενός νομικού, ενός ανθρώπου ο οποίος ήταν σχολιαστής του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Ο άνθρωπος του νόμου συναντά τον Θεό της Χάριτος. Συζητούν για το πώς κληρονομεί κάποιος την αιώνια ζωή, η οποία κληρονομείται με την αγάπη στον Θεό και στον συνάνθρωπο. Αφού, όπως φαίνεται από την ευαγγελική διήγηση, συμφώνησε ο νομικός με τον Χριστό, κάτι δεν μπόρεσε να καταλάβει και να αποσαφηνίσει. Αυτό που δεν μπόρεσε να καταλάβει, είναι η φράση του Χριστού, να αγαπήσει τον πλησίον του όπως τον εαυτό του. Και ο νομικός καταθέτει την σχολαστική του ερώτηση, ποιός είναι ο πλησίον.

Ο Χριστός βρίσκει ευκαιρία να απαντήσει με παραβολή, με την γνωστή παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Ένα άνθρωπος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ και έπεσε σε ληστές οι οποίοι αφού τον έγδυσαν και τον τραυμάτισαν τον άφησαν μισοπεθαμένο. Με αυτή την περιγραφή ο Χριστός θέλει να δηλώσει το πλήγμα που

δέχθηκε η ανθρωπότητα από τον δαίμονα και από τους ανθρώπους που υπηρετούν τις αμαρτωλές καταστάσεις και καταφέρονται εναντίον της ανθρωπότητας. Αδικίες, κλεψιές, πόλεμοι, φτώχεια, ανέχεια, άνθρωποι οι οποίοι εκμεταλλεύονται τους συνανθρώπους και μεθοδεύουν με πονηριά την ατίμωση της ανθρωπότητας. Όλοι αυτοί είναι οι ληστές, οι οποίοι άφησαν την ανθρωπότητα μισοπεθαμένη, να φυτοζωεί και να περιμένει το τέλος της.

Πεσμένος ο άνθρωπος της παραβολής σε τέτοια κατάσταση, συμβαίνει να διέλθουν από εκείνο το μέρος κάποιοι περαστικοί. Ο πρώτος ήταν ένας ιερέας ο οποίος μόλις είδε τον μισοπεθαμένο από τα χτυπήματα των ληστών, προσπέρασε και δεν έδωσε σημασία. Το ίδιο ακριβώς ακολούθησε και ο επόμενος διερχόμενος ο οποίος ήταν ένας λευίτης. Και οι δύο ήταν άνθρωποι επιφανείς. Και οι δύο δεν έδωσαν σημασία στον άνθρωπο που είχε ανάγκη. Με τον ιερέα, ο Χριστός θέλει να δείξει ότι όσες θρησκείες πέρασαν από τη ανθρωπότητα, μάταια προσπάθησαν, δεν μπόρεσαν να σώσουν την ανθρωπότητα. Το ίδιο και οι πολιτικές καταστάσεις και τα πολιτεύματα, τα οποία εκπροσωπούνται από τον λευίτη. Κανείς δεν μπόρεσε να σώσει την ανθρωπότητα.

Ο επόμενος που ήρθε ήταν Σαμαρείτης, δηλαδή άνθρωπος με διαφορετική εθνότητα, ξένος και άσχετος. Ο Σαμαρείτης τον σπλαχνίστηκε, τον πλησίασε, του έδεσε τα τραύματα και τα άλειψε με λάδι και κρασί, τον μετέφερε με το δικό του ζωντανό και τον περιποιήθηκε πηγαίνοντάς τον σε ένα πανδοχείο. Την επόμενη ημέρα πλήρωσε τον ξενοδόχο και του είπε να περιποιηθεί τον άνθρωπο και ότι χρειαστεί παραπάνω, όταν επιστρέψει θα τον πληρώσει.

Ποιός είναι ο Σαμαρείτης; Είναι ο Χριστός ο Ίδιος. Ήταν ξένος ο Χριστός προς την ανθρωπότητα. Ο Χριστός ως Θεός, προσέλαβε την ανθρώπινη φύση για να την σώσει και να την αναστήσει. Τα τραύματα τα περιποιήθηκε με λάδι και κρασί. Το λάδι και το κρασί είναι τα σωστικά μυστήρια της Εκκλησίας, το έλαιον του Βαπτίσματος, του Χρίσματος, του Ευχελαίου και ο οίνος της Θείας Λειτουργίας, της Θείας Ευχαριστίας. Το ότι ανέβασε επάνω σε δικό του ζώο και μετέφερε τον άνθρωπο, είναι η πρόσληψη της ανθρωπίνης φύσεως, που ο Χριστός ανέλαβε, «φορτώθηκε» την ανθρωπότητα για να την σώσει. Πανδοχείο είναι η Εκκλησία η οποία δέχεται τον άνθρωπο και τον περιθάλπει.

Ο Χριστός θα ξανάρθει, θα επιστρέψει. Αυτό λέει στον ξενοδόχο, «*ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με*», θα ξανάρθω. Είναι η προσδοκία της Εκκλησίας για την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Αυτή την πίστη και προσδοκία την οποία διετύπωνε η πρωτοχριστιανική Εκκλησία. Την ίδια Πίστη και προσδοκία ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, «*καί πάλιν ἐρχόμενον μετά δόξης*».

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη είναι κατεξοχήν μια λειτουργική διδασκαλία, η οποία ερμηνεύει στους πιστούς την διδασκαλία της Εκκλησίας περί του Χριστού, της Εκκλησίας Του και των Μυστήριων. Για την αιώνιο ζωή και την σωτηρία δεν αρκεί κάποιος να συμφωνεί με τη διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά και να συμμετέχει ως μέλος στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας. Οι άνθρωποι που δεν λειτουργούνται, που μένουν αλειτούργητοι, μπορεί να θεωρούνται χριστιανοί, αλλά δεν είναι μέλη της Εκκλησίας. Άλλο πράγμα να είσαι χριστιανός και να συμφωνείς, και άλλο να είσαι μέλος του σώματος του Χριστού, μέλος της Εκκλησίας και για να είσαι μέλος, κληρονόμος της αιωνίου ζωής, αυτό κατορθώνεται με τη συμμέτοχη στη λειτουργική και προσευχητική ζωή της Εκκλησίας. Έτσι καθίσταται ο άνθρωπος μέλος του Σώματος του Χριστού.